והרי [א] אברים ופדרים סוף עבודה דיממא היא והרי תרומת הדשן תחילת עבודה דיממא היא דא"ר יוחנן [א]קדש ידיו לתרומת הדשן למחר אינו צריך לקדש שכבר קדש מתחלת עבודה אלא קשיא אלא אי אתמר הכי אתמר [ב]א"ר אסי א"ר יוחנן זר שסידר שני גזירי עצים חייב הואיל ועבודה תמה היא מתקיף לה רבא אלא מעתה תבעי פיים ולא בעיא פיים והתניא [ג]מי שזוכה בתרומת הדשן יזכה בסידור שני גזירי עצים ה"ק יפייסו לה בפני עצמה [ד]כדאמרינן למימרא דעבודה תמה וזר חייב עליה מיתה בעיא פיים אין זר חייב עליה מיתה לא בעיא פיים והרי שחיטה שאני שחיטה דתחילת עבודה דיממא היא [ב] למימרא דעבודה תמה בעי פיים עבודה שיש אחריה עבודה לא בעי פיים והרי אברים ופדרים סוף עבודה דיממא היא הרי תרומת הדשן משום מעשה שהיה אמר מר זוטרא ואיתימא רב אשי אף אנן נמי תנינא אמר להם הממונה צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה ואילו זמן סידור גזירי עצים לא קתני הך דלית לה תקנתא קתני הך דאית לה תקנתא לא קתני:

הדרן עלך בראשונה

אמר [ה]להם הממונה [ו]צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה אם הגיע [ז]הרואה אומר ברקאי [ח]מתיא בן שמואל אומר האיר פני כל המזרח עד שבחברון והוא אומר הן ולמה הוצרכו לכך שפעם אחת עלה מאור הלבנה ודימו שהאיר מזרח ושחטו את התמיד והוציאוהו לבית השריפה הורידו כ"ג לבית הטבילה זה הכלל היה במקדש [ט][י]כל המיסך את רגליו טעון טבילה וכל המטיל מים טעון קידוש ידים ורגלים:

גמ'

והרי איברים ופדרים. לא גרסינן לכוליה הך גירסא דאיברים ודתרומת הדשן הכא דהא (א) מנינן להו לגבי פלוגתייהו דרב ולוי בעבודה שאין אחריה עבודה ואגב שיטפא דריהטא דגירסא דלעיל לישנא קמא דרבי זירא הדר וגרסינהו בלישנא בתרא. וה"ג יש לך עבודה שיש אחריה עבודה ופסולה בזר אלא אי איתמר כו': **הואיל ועבודה תמה.** דשלים ליה סידור: **למימרא דעבודה תמה בעי פיים כו' עד משום מעשה שהיה** לא גרסינן: **אף אנן נמי תנינא.** דסידור גזירין עבודה תמה היא כרבי יוחנן ודלא כרב ולוי דלא מנו לה בעבודה שזר חייב עליה משום דיש אחריה סידור איברים: **ואילו זמן שני גזירין לא קתני.** אלמא עבודת לילה היא והוא גמר סידור מערכה וסידור האיברים שהוא עבודת יום תחילת עבודה אחרת היא ולא גמר סידור המערכה היא:

הדרן עלך בראשונה

אמר להם הממונה. הוא הסגן: **צאו וראו.** על החומה או על הגג: **זמן השחיטה.** שחיטת התמיד. כלומר אם האיר המזרח שהשחיטה פסולה בלילה כדכתיב (ויקרא יט) ביום זבחכם: **הרואה.** זה שעלה לגג: **ברקאי.** לשון זוהר כמו למען (ט) (היות) לה ברק (יחזקאל כא) האירו ברקים (תהלים עז): **עד שהוא בחברון.** עד שנראה הזוהר עד חברון: **והוא אומר לכן הן.** מפרש בגמרא (י): **למה הוצרכו לכך.** לעלות לגג ולראות: **עלה מאור הלבנה.** למח תואר הלבנה סמוך לשחרית: **ודימו.** וחשבו: **והוציאוהו לבית השריפה.** כשהבינו שנשחט בלילה: **הורידו כ"ג כו'.** מפרש לה בגמ' (כ): **מיסך רגליו.** נקביו הגדולים. ולשון מיסך כמו אילן המיסך על הארץ (נזיר דף נד:) לפי שהצריך לנקביו גדולים כורע על ברכיו (ב) ומכסה גופו את רגליו וכן בשאול כתיב (שמואל א כד) ושם מערה ויבא שאול להסך את רגליו: **קידוש ידים ורגלים.** מן הכיור:

גמ'

הדשן ולא ליבעי פיים ומשני סוף עבודה דיממא ניהו אפילו כשנעשין בלילה לא שייכא להו תרומת הדשן כדפרי' לעיל והרי תרומת הדשן דנהי דזימנין לא הויא הוצאה בתרה מ"מ כיון דכשהיו צריכין היו מוציאין אחר תרומת הדשן כדכתיב בתר הרמה (ויקרא ו) ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן וגו' א"כ לאו עבודה תמה היא דלא מקרי עבודה תמה אלא עבודה שאין אחריה עבודה לעולם כדפרישית ומשני משום מעשה שהיה כן נ"ל לפרש גירסת הספרים מיהו רש"י ל"ג ליה ולפי מה שפירשתי לא יקשה מה שהקשה רש"י:

אף אנן נמי תנינא וכו'. ואילו שני גזירין לא קתני אלמא עבודת לילה ניהו ואע"ג דכתיב בבקר בבקר י"ל כיון דכתיב בבקר בבקר תרי זימני נימא מן בקר לבקרו של לילה: **יפיסו** לה בפני עצמה. כיון דעבודה תמה היא דעבודת לילה היא ועבודת התמיד שהן עבודת יום לא שייכא ליה הא דלא פריך מזריקה דעבודה תמה היא ואין מפיסין לה בפני עצמה י"ל נהי דאין אחריה עבודה לפי שהקטרת אימורין שאחריה לא מעכבי וזימנין דליתא כגון שנטמאו אימורין או שאבדו מ"מ כיון דכי איתנהו מעכבי לא חשיבא זריקה [עבודה] תמה כ"כ להפיס לה בפני עצמה ולהכי פריך והרי תרומת הדשן דאע"ג דהוצאת הדשן שהיא אחריה זימנין דליתא מ"מ כיון דזימנין דאיתא לא מיחשב להפיס לה בפני עצמה כדפרישית בזריקה א"נ י"ל שאני זריקה שיש אחריה עבודה בו ביום מה שאין כן בסידור שני גזירין שאין עוד עבודה כל הלילה וא"ת קטורת כיון דיש אחריה עבודה בו ביום אמאי מפייסים עליה בפני עצמה י"ל שאני קטורת משום דבעי כל שעתא חדשים ומאיכא דאמרי עד יפיסו לה בפני עצמה הוי הכל מאיכא דאמרי ועתה נחזור לסיומא דלעיל מכח קושיא דרבא דפריך ויפיסו לה בפני עצמה אלא אי איתמר הכי איתמר א"ר אסי א"ר יוחנן זר שסידר שני גזירין חייב מפני שהיא עבודת יום כו' כלעיל אלא שהש"ס מאריך לדקדק יותר במילתיה דרבא למימרא דעבודה תמה בעיא פיים ואף אנן נמי תנינא דקא מסייע למילתיה דרבי יוחנן וכיון דלמי ליה לסייעתא מו לא מתוקמא מילתיה דרבי יוחנן מכח קשיא דרבא להכי נ"ל אלא אי איתמר הכי איתמר כדלעיל לפי שהיא עבודת יום והשתא לא מצי למיפרך יפיסו לה בפני עצמה דטובא איכא עבודת יום שאין מפיסין לה בפני עצמה וא"ת ה"נ איכא ניסוך היין והמים שהן עבודות תמות ואין מפיסין להן בפני עצמן י"ל כיון דיש אחריהן כמה עבודות בו ביום אין מפיסין להו בפני עצמם אבל סידור שני גזירין אין אחריהן עבודה עוד כל אותה הלילה ולהכי הוה לן למימר דחשיבא כולי האי להפיס עליה בפני עצמה ופריך והרי איברים ופדרים כו' ומשני סוף עבודה דיממא היא ואין עוד עבודה אחריה בו ביום ולהכי מפיסין לה בפני עצמה לפי דבפיים דשחרית היו מפיסין נמי לאיברי תמיד של בין הערבים והנך איברים אין אחריהם עבודה כל אותו היום ופריך והרי שחיטה דמפיס לה בפני עצמה דעיקר הפיים הוה [מי] שוחט ושאר אחיו הכהנים נמשכין עמו אגב גררא דידיה:

הדרן עלך בראשונה

אמר להם הממונה צאו וראו כו'. [ל]שנאמר וישכם אברהם בבקר. בפ"ק דפסחים (דף ד. ושם) פריך וניבדוק מצפרא מי לא תניא כל היום כשר למילה אלא שזריזין מקדימין שנאמר וישכם אברהם וגו' ותימה היכי גמר מהכא דאין זריזין מקדימין מאורתא דלמא מה שאברהם לא עמד בלילה משום דת"ח לא יצא יחידי בלילה כדאמר בפרק גיד הנשה (חולין דף צא.) וי"ל דמש"ה לא היה אברהם נמנע מלהשכים בלילה כיון דשלוחי מצוה אינן ניזוקין מיהו קשה דהיא גופה דלא יצא יחידי בלילה מושכם אברהם בבקר יליף התם ועוד קשיא כיון דשלוחי מצוה אינן ניזוקין למה נמנע מלהשכים בלילה מתוך דת"ח אל יצא יחידי וי"ל דתרי וישכם כתיבי חד בעקידה וחד כשהתפלל על סדום והכא מייתי קרא דעקידה הלכך פריך שפיר מינה בפסחים דאי זריזין מקדימין למצות מאורתא א"כ אברהם נמי לקדום באורתא שהרי לא היה ירא כלום חדא דשלוחי מצוה אינן ניזוקין ועוד דשני נעריו עמו הוו ובפרק גיד הנשה (שם) מייתי קרא דסדום דהתם יחידי הוה שלא יראו במפלתה של סדום כדאשכחן באשתו של לוט ולא הוה נמי שליח מצוה כי לא היה חפץ הקב"ה שישא בעדם רנה ותפלה:

אלא

עין משפט נר מצוה

א א מיי' פ"ו מהלכות תמידין הלכה ב סמג עשין קנ:

ב ב מיי' פ"ה מהלכות ביאת מקדש הלכה [ג] ה:

◆

רבינו חננאל

ולא והרי אברים ופדרים שיש אחריה עבודה, דלרבנן צריך להחזירן למערכה גדולה, ולר' מאיר עביד לה מערכה בפני עצמה. ודחי סוף עבודה דיממא היא. והרי תרומת הדשן שיש אחריה הוצאה חוץ למחנה וסידור המערכה. ופרקינן תחילת עבודה דיממא היא, כר' יוחנן דאמר קדש ידיו לתרומת הדשן, למחר אין צריך לקדש שכבר קדש מתחילת עבודה. וקשיא לן ואמאי לא דחי הכי איפוא שכבר קדש מתחילה לעבודה [א]הגה (ו)עבודת לילה ופסולה בזר. אלא העלה בקשיא, ופרקינן משום דבתחלת הפרק נדחת זו השינויא וא' איבעית אימא לעולם תחלת עבודת יום הוא ואמאי לא תקינו לה פיים. מעיקרא סבור כיון דאיכא אונס שינה לא אתו. כיון דחזו דאתו ואתו נמי לסכנה תקינו לה פייסא. ותרצנא לר' יוחנן הכי, זר שסידר שני גזירין חייב הואיל ועבודה תמה היא. אי הכי תיבעי פיים בפני עצמה. ופרקינן האי כבר שנינן לה כדאמרינן בתחלת הפרק כיון דתקינו פיים לתרומת הדשן לא הוו אתו, שהיה כבד עליהן להניח השינה ולעמוד, דהוו אמרי מי יימר דמיתרמי לי, הדר תקינו מי שזוכה בתרומת הדשן יזכה בסידור המערכה ובשני גזירין, כלומר הוסיפו אילו העבודות כדי שיבואו. למימרא דעבודה תמה בעיא פיים כו', כענין הראשון.

הדרן עלך בראשונה כל מי (שהיה) [שירצה].

אמר להם הממונה צאו וראו אם הגיע זמן השחיטה כו'.

[א] אולי צ"ל ועבודת לילה היא ופסולה בזר.

מסורת הש"ס

א) [לעיל כו: ע"ש וש"נ], ב) [לעיל כד:], ג) [לעיל כב. כו:], ד) אלא, רש"ל, ה) לעיל כו: מנחות ק., ו) [עי' תוס' מנחות ק. ד"ה אמר להם ותוס' לעיל טו: ד"ה אמר ותוס' סוטה מג. ד"ה סגן], ז) [מנחות ק. איתא מתחיה], ח) זבחים כ., ט) [צ"ל היה], י) [ע"ב], כ) [לקמן ל.], ל) [שייך לעמוד ב].

◆

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה והרי איברים כו' הדשן הכא דהא איקמינן להו לגבי פלוגתייהו דרב: (ב) רש"י ד"ה מיסך רגליו כו' כורע על ברכיו מכסה את גופו ואת רגליו.

◆

הגהות הגר"א

[א] גמ' והרי אברים כו' עד אלא קשיא. תא"מ (וכן מחקו רש"י): [ב] שם למימרא דעבודה תמה בעיא פיים כו' עד מעשה שהיה. תא"מ (וכן מחקו רש"י):

◆

מוסף רש"י

אם הגיע זמן השחיטה. אם האיר היום לשחוט את התמיד (מנחות ק.). ברקאי. האיר היום, כמו (תהלים עז) האירו ברקים תבל (שם). מתיא בן שמואל. היה ממונה על קן, כדאמר בשקלים (ה:) שהיה ממונה על הפייסות, והייתי אומר שמפייסין כשהאיר היום מי שוחט ומי זורק, וכשהוא שואל אם הגיע זמן שחיטה אמר לאותו שעל הגג האיר אם האיר פני כל המזרח עד שבחברון והוא אומר לו הן, וכתלמוד ירושלמי נחלק שלפיכך היה אומר עד שבחברון ביום הכפורים כדי להזכיר ישיני חברון (שם ושם מתיא בן שמואל). ולמה הוצרכו לכך. לעלות לגג ולראות אם האיר היום (שם). ודימו. סבורים היו (שם). והוציאוהו לבית השריפה. שפסול היה לפי שנשחט בלילה, דכתיב ביום זבחכם, ביום כפני טבוח (שם). כל המיסך את רגליו. גדולים, שהלך לבית הכסא (שם).

◆

תוס' ישנים

פ"ג אמר להם הממונה. פירש בקונטרס גם כאן ממונה הוא הסגן ואינו נראה כדפירשתי לעיל אלא אדם אחר היה שהיה ממונה על כך: מתיא בן שמואל אומר האיר. פירש"י מנחות פרק שתי הלחם (דף ק.) שהוא היה ממונה על הפייסות והיה אומר כן בנים המקדש ואמנם כן הוא שממונה עליהם היה כדמשמע במסכת שקלים (דף ז.) דקרי ליה ממונה על הפייסות והיה אומר כן בנים המקדש וכן בגמרא דקאמר מתיא בן שמואל על הפייסות וה"ר יב"ן ז"ל מחלי שפי' מתיא בן שמואל אומר הכי אומר הרואה ואין נראה לרבי דהא מקתמא אותו שהיה ממונה על הפייסות הוא שעומד לארעא ואומר להם לאו ולאו כו' וא"כ תפשוט הא דמיבעיא לן בגמרא מי אומר האיר פני מזרח אי דקאי אארעא אי דקאי אאיגרא ותפשוט דהיינו דקאי אארעא ובגמרא בברייתא ה"ג מתיא בן שמואל (אומר) הממונה על הפייסות אומר כו' דהוא בעצמו היה ממונה על הפייסות כדפרי' ועוד למה הוזכר ממונה על הפייסות במילתיה דמתיא בן שמואל יותר מבשאר דברי התנאים אלא ש"מ כדפי' וגם רבינו מאיר כוותיה גרס: